

Fate (Végzet) magazin, 1956. szeptember:

ALKIMISTA 1956
Írta Gaston Burridge
(Fordította: Joubert Attila, 2002)

Egy lakos Salt Lake Cityből olyan új energia felfedezésének őt illető elsőségét követeli magának, amivel kohászati csodákat visz véghez.

Ha nem történelem, akkor legenda, hogy a régmúlt alkímistái két dolog után kutattak: hogyan kell előállítani aranyat egyszerűbb anyagokból, különösen ólomból, és hogyan készítsenek élet-elixírt.

Néhányan azt hiszik, hogy az alkímisták nem egy új aranykészítési képletet kerestek, hanem egy általuk régmúltban létezőnek hitt tudást, ami az óta elveszett.

Az arany a történetírás kezdete óta az emberek gondolatait foglalkoztatja. Több vidéken az aranyat „Napfémnek” hívták. Szent helyek dekorációira és istentiszteletre használták.

A modern tudósok nem vetik el a lehetőségét annak, hogy olyan általunk ismert fémekből melyek nem tartalmazznak aranyat, aranyat állíthatnak elő.

Pontosabban, a tudósok már végeztek arannyá alakítást! Rettentően drága eljárás és a képződő arany mennyisége parányi, de véghezvitték. Ráadásul a mesterséges arany radioaktív, ezért instabil. Ezért nem marad sokáig olyannak, mint amilyennek létrejött. Hanem átalakul valami mássá, vagy egyszerűen csak eltűnik.

Itt érkezünk el T. Henry Morayhoz, Salt Lake Citybe, Utah államba, aki jogot formál arra, hogy előállított olyan aranyat, ami a vizsgálatok ideje alatt elég stabil marad, amíg az arany meglétét vizsgálják. Azt mondja, hogy eljárásához nem használ ciklotront, vagy más atomhasító eszközt.

Azt állítja, nem csak aranyat állított elő, hanem azt írta nekem, hogy előállított, vagy jobban mondva kezelt olyan hagyományos ólmot („Pb”), ami ennek hatására nem olvad meg 2000 Fahrenheit fok alatt!

A normális ólom 625 Fahrenheit fokon olvad. Moray azt írja: „Azt mondtam 2000 fok, és nem pedig 2000 Fahrenheit fok”. Így nem kérdés, hogy egy esetleges nulla elírás itt kizárt.

Még tovább haladva e kohászati témában, Moray azt mondja, olyan vörösrezt („Cu”) állított elő, amely nem olvadt meg 3000 Fahrenheit fok alatt. A hagyományos réz 1980 Fahrenheit fok körül olvad.

Moray azt is írta nekem, hogy előállított egy olyan ötvözetet, ami 12 000 Fahrenheit fok alatt nem hajlandó megolvadni! Ezt az adatot leellenőrizték. Azt mondta: „Emberek százai látták és tesztelték ezeket a fémeket”.

A Boaz bánya laboratóriumában, Norrisban, Montana államban, Moray eljárásával egyetlen uncia ólmot készítettek és teszteltek, mely 35 cent aranyat is tartalmazott. Öt uncia termőföld

mely nem tartalmazott aranyat az átalakítás előtt, a Moray féle átalakítás után tonnánként átszámítva 122 dollár 50 cent értékű aranyat tartalmazott.

Másik érdekes teszt készült az Union Assay Office-nál, Salt Lake City-ben, mintegy 50 cm³ ásványvízzel, mely az átalakítás előtt nem tartalmazott kimutatható mennyiségű aranyat. Az átalakítás után a teszt tonnánként átszámítva 10 dollár 50 cent értékű aranyat és 2 dollár 63 cent értékű ezüstöt mutatott ki.

Ezeket a szokatlan alapokon nyugvó de mégis laboratóriumi kísérleteket tanulmányozni kell, mert ezt még nem tették meg. Emlékezni kell arra is, hogy ezek a fémek nem „tűntek el” a kísérlet után, következésképpen a teljes vizsgálati eljárás ideje alatt eléggé stabilak maradtak.

Moray úr ezen a vonalon az eljárásával kísérleteket végzett a már radioaktív ásványok radioaktivitásának növelésére.

Azt mondta, hogy carnotit, uránium és más radioaktív anyagok aktivitását növelte meg vörösréz és ólom elegyének hozzáadásával.

Rögtön kétségbe esve akarják tudni, vajon hogyan vitt véghez ilyen csodálatos dolgokat. Ezekben olyan titkok rejlenek, melyeket kizárólag csak T. H. Moray ismer.

Egészen új fogalmakat kell, hogy magába foglaljon. De, hogy mennyire egyeznek ezek a fogalmak a jelenlegi tudomány atomi szerkezetekről alkotott fogalmaival, azt nem tudom?

T. H. Moray villamosmérnök, aki Salt Lake City-ben, Utah államban született és nevelkedett. Ott az Utolsó Napok Szentjei Üzleti főiskolában tanult, melyet egy nemzetközi elektromérnöki levelező kurzussal egészített ki. Elektromérnöki képesítést az uppsalai egyetemen nyert.

„Moray a következő állásokat töltötte be: Elektromérnök és tervező, Utah Power & Light Co. És a Phoenix Construction Co.; főmérnök helyettes, Arastard Construction & Engineering Co.; Elektronikai tervező részleg vezető, Mountain States Telephone & Telegraph Co.; magán mérnöki tanácsadó is volt emellett.”

„Moray számos publikációt írt elektromérnöki témákban. Évek óta sok időt töltött kísérletezéssel és fejlesztéssel az általa „sugárzó energia mezőknek” nevezett témában.

Sikerrel vitte véghez a „sugárzó energia” felhasználását, és számos kohászati eredményt. Ebben valódi titkai rejlenek. Ahogy Sir Isaac Newton, úgy Moray is túlszámalyta korát.

De mi is a sugárzó energia? Honnan érkezik? Hogyan használhatja ki az emberiség? Ezeket és más lényeges kérdéseket kell megválaszolni.

Sajnos sokat ezek közül az információk közül Moray úr titokban tart. Pedig ha azok széles rétegek számára elérhetők lennének, sok minden megoldódna.

De kezdjük el! Moray úr hisz benne, hogy létezik egy hullámsáv vagy vibrációs sáv a „fényen túl”. Ezek a vibrációk hullámzásokként, illetve hullámcsoportokként érkeznek, hasonlóan az óceán hullámaihoz – először erős hullámok, aztán azokat követő kevésbé erősek, aztán egyre csökkenő erejűek míg a végén elenyészők, és ez azután azonnal ismétlődik a végtelenségig.

Bár nem Moraytól, de megtudtam, hogy karrierje kezdetén bukkant először ezekre az erős hullámzásokra, amikor hosszú éjszakákon át, ült kocsijában, miközben annak fényszórói „odaragadtak” a néma telefonvonal kötegeihez.

Itt hallotta először az egyenletes, de rezgő „ütemes hangokat” és csodálkozott, hogy mi okozza azokat. Ennek keresése közben fedezte fel ezt az erőt, amit „sugárzó energiának” nevezett el.

Moray elkezdett hinni benne, hogy ez az erő az egész mindenséget átjárja. Hisz benne, hogy némelyik a Holdat, más a Plútót, a Tejút legtávolabbi pontját, vagy valahol a Földhöz hasonló közbülső pontot is érinti.

Viszont Moray úr nem hisz az „örökmozgóban, örök fényforrásban és örök erőben”, de hisz a sugárzó energia utánpótlásában, mely bőségesen, korlátlanul rendelkezésére áll az emberiség számára.

Moray egyik híve írta nekem: „Azt gondolom, hogy a Moray-féle sugárzó energia korunk legnagyobb újítása. Az atomenergia hozzá képest mogyoróhéj”.

Némelyek azt gondolják, hogy jelenleg az ilyen kijelentések kissé túl optimisták. Senki sem mutathat fel ennyire komoly képességeket.

Bár Nikola Tesla sosem ismertette a Colorado Springsben elért kísérleti eredményeit, de nagyon is lehetséges, hogy valamit megtudott a sugárzó energiához hasonló potenciál erejéről, de a világ gondolkodásmódja még nem állt erre készen. Ismert, hogy Moray - Tesla munkájának - kitartó tanulmányozója volt.

Másrészről Moray fokozatosan elkészítette berendezéseit, egy kis izzólámpát működtetettől a jelenlegi ötven kilowatt teljesítményűig. 50 kilowatt 67 lóerőt jelent és kétségkívül 67 lóerő nem semmiség. Sok kis üzem nem használ fel 67 lóerőnél többet.

Moray szerint, egy darab a jelenlegi egységei közül 800 dollárból megépíthető. Anyag termelő eljárásai ezt esetleg a felére csökkenthetik. Ilyen körülmények közt egy otthoni egység bőséges energiaellátása sok éven keresztül megszabadíthat a villanyszámláktól.

Emberek százai voltak tanúi a sugárzó energia bemutatóinak. A sugárzó energia - ahogyan a Moray készülékeiben megnyilvánult - az elektromosság egyik formájának tűnt. Váltakozó áram, de nagyon nagy frekvenciájú, illetve ciklusszámú váltakozó áram.

Ez az áram az izzólámpákat igen fényesen tudja kivilágítani. Az a fény, ami az ilyen izzólámpákból származik „tisztá kékesfehér és nem sárgás fényt adó, mint a hagyományos árammal működtetett izzók”.

Ez a fény magas aktivitással rendelkezik, ami a fényképszeti filmekre gyorsan és erőteljesen hat. A fényképezők, akik ilyen fényben exponáltak, azt tapasztalták, hogy a túlexponálás elkerüléséhez rövidebben kell exponálni.

Ha egy sugárzó energiával táplált izzóról készült egy fotó, a papírképen egy nagy, sötét gyűrű látszott, merőlegesen az izzó foglalatára. Ez a gyűrű úgy nézett ki, mint egy átlátszó fekete köd. Úgy tűnt, mintha a fény valahogyan visszaverődne a levegőről, vagy mintha saját árnyéka vetődne oda.

Többen, akik a sugárzó energiával táplált fényt látták, azt mondják, az izzók úgy tűnnek, mintha fehér fényvel lennének telítve, mintha a gáz - amivel az izzó töltve van - izzana. Moray ezt igaznak hiszi.

A sugárzó energia villanyvasalókat, vagy más elektromosan melegítő eszközöket fűthet. Állítólag üzemi hőfokukat sokkal hamarabb eléri a sugárzó energiával, mint hagyományos áramokkal, és érezhetően forróbbak, mint a hagyományos elektromossággal táplálva.

A sugárzó energia magas frekvenciája felelős ezért. Moray AZT MONDJA, HOGY RÁJÖTT A SUGÁRZÓ ENERGIA PONTOS FREKVENCIÁJÁRA, de nem fogja elárulni azt. Továbbá azt is mondta, hogy a hagyományos váltakozó áramú feszültség és árammérők nem mérik a sugárzó energiát.

A hagyományos elektromosságra készült elektromos motorok nem üzemelnek sugárzó energiával. Azt mondja: „A motoroknak be kell fogniuk a sugárzó energia frekvenciáját a működésükhöz”.

Viszont máshonnan megtudtam, hogy az így működő motorok nem annyira hatékonyak, mint a hagyományos elektromos áramokkal működtetett motorok. Moray azt mondja, hogy ha a motorjai sötétben forognak, ibolyaszínű aurával fénylenek. Motorjai működés közben hidegek!

A beszámolók szerint a sugárzó energiás motorok fordulatszámai fantasztikusak. Moray írta nekem, hogy a fordulatszámuk jóval 36 000 percenkénti fordulat feletti, azaz másodpercenkénti 600 feletti!

Amikor megkérdeztem, hogy honnan szerzett olyan csapágyakat, amelyek kibírják ezt a tüneményes sebességet, Moray azt felelte, hogy ő készítette azokat. Ezzel megint megtudtam valamit a kohászati munkáiról.

Milyen rendszerű egy Moray-féle Sugárzó Energia Készülék? Röviden fogalmazva, egy rádióvevő készülék tápegységéhez hasonlónak tűnhet.

Két vezető-tekercsből, vagyis induktivitásból készült. Néhány különböző méretű kapacitást, vagyis kondenzátort tartalmaz.

Van benne egy detektor-cső, vagy elektroncső és két oszcillátor cső. Egy „ezüst és egy vörösréz rúd” is hozzá van téve, egy indító egység és a beszámoló szerint egy 1000 az egyhez primer-szekunder arányú lefelé konvertáló transzformátor.

Az egész egy 30 inch (76,2cm) hosszú, 16 inch (40,64cm) széles és 16 inch (40,64cm) magas dobozba van zárva. Mintegy 5 kiló súlyú. Nem tartalmaz mozgó alkatrészeket. Moray mondja, hogy nincsenek veszedelmes sugárzások az üzemelő doboz körül.

Sokan látták a doboz belsejét. Néhányan futó pillantásnál jobban is megvizsgálhatták a tartalmát – kivéve a detektor-csővet!

Az induktivitások mintegy nyolc (20,32cm) és tíz (25,4cm) inch átmérőjűek. Többrétegű tekercseléssel készültek. A vezeték átmérője jóval vékonyabb annál, semhogy 50 kilowatt hagyományos elektromos teljesítményt vezessenek rajta át.

Valószínűleg közvetlen összefüggés van a vezeték mérete és minden egyes tekercs menetszáma közt. Továbbá, feltételezhető a két tekercs közti távolság fontossága és a tekercselések iránya is.

Moray hallgat arról, hogy milyen anyagokat használt kondenzátoraiban, vagyis kapacitásaiban. Azok kapacitását sohasem közölte. Azok különböző méretűek, kapacitást feltüntető felirat nélkül!

Ha a készülék egyik része lehet fontosabb, mint a másik, azt gondolom, hogy azok a csövek. Moray nem mond ezekről többet. Megengedte, hogy meggyőződjünk arról, hogy a csövek nem tartalmaznak elektromosan fűtött izzó katódot, aminek a sugárzása szolgáltathatta volna az áramlást jelentő töltéshordozókat a csövek különböző részei számára, és ami okozhatná a cső-hatást.

Akkor hogyan jött létre ez a cső-hatás? Moray nem mondja el. Más forrásból tudok Moray radioaktív anyag vásárlásairól.

Egy forrásból értesültem arról, hogy Moray csöveiben radioaktivitást használt a töltéshordozók előállítására. Hogy pontosan milyen radioaktív anyagok lehetnek, azt máig sem tudtam meg.

Néhányan uránium vegyületet mondanak, mások cáfolják azt. Ráadásul azt sem tudjuk, vajon az oszcillátor csövek és a detektor ugyanazt az anyagokat használják-e.

A létező hideg csövek feltételezhetően nem vákuumcsövek. Noha Moraynak van vákuumszivattyúja a laboratóriumában. A csövek gáztöltésűek lehetnek. De ha gázzal vannak töltve, milyen gázzal?

Ezek a csövek, különösen a detektor a Moray rendszer alkatrészeinek sorában a leggyengébb láncszemeknek tűnnek. A demonstrációs készülék a legnagyobb számban hiba miatt állt le, ahol a hiba a detektor-csőben jelentkezett.

Moray senkinek sem engedte a detektor csövet megnézni – a készülék nagy titka nyilvánvalóan ebben rejlik.

Ugyanakkor a készülék legkevésbé ismert titka az egymás melletti ezüst és vörösréz rudak szerepe.

„Tényleg” ezüstről és vörösrézről vannak? Vagy lehet, hogy erős sugárzó energiával kezelt ötvözetek, melyek segíthetik az előállítást? Több módon átalakított anyagok lehetnek? Csak félrevezetések lennének? Légszigetelésű kondenzátorok különleges fajtái lehetnek? Fontosak lehetnek a magasságaik, szélességeik, hosszúságaik ugyanúgy, mint az egymástól való

távolságuk? Mindezek a kérdések, sok-sok másikkal együtt - elárasztva gondolatokat - megválaszolatlanul maradnak!

Régebbi kísérleteinél Moray antenna és földelő vezetékeket használt. Már egyiket sem használja. Ez kizárja a lehetőséget, hogy az áramot elektromos hálózathoz, vagy rádióadókból nyerje.

A készülék leghosszabb ismert folyamatos működése kissé tovább tartott, mint 57 óra. Háromszor lett újraindítva, miközben rövidebb-hosszabb ideig megvizsgálták a különböző alkatrészeit.

Az ilyen hosszú tesztek során kipattanó csinos kis szikra okot adhat a feltételezésre, hogy Moraynak elektromos telepei vannak a dobozban. Ha vannak elemek, akkor azok valami újfajta elemek lehetnek!

Még akkor is, ha Moray készüléke egy hagyományos mai elem lenne – ami tényleg nem az – évekkel megelőzné mai elavult elektromos rendszerünket.

Meglehet, soha sem lesz elavult, de valóban lehetséges, hogy a hagyományos elektromos hálózat nem lesz képes szállítani a sugárzó energiát.

Biztosak vagyunk abban, hogy a sugárzó energia rövid távolságra nem továbbítható. Tényleg lehetségesnek tűnik, hogy a sugárzó energia készülékeknek konkrét méretbeli korlátjai vannak. Sok kérdés van, mint az hogy hány ilyen egység képes egy térrészben együtt üzemelni. Továbbá milyen hatásai vannak a sugárzó energia készülékeknek a televízió és a rádióvételre és adásra?

Hosszú kutatás szükséges még, amíg a sugárzó energia több lehet, mint egy „megfontolandó érdekes téma” és ami életünkben az energiaellátás másik árusítható forrása lehet.

Hallottunk olyan olcsó elektromosságról, amit nem mérnek majd! De előbb vagy utóbb eljön ez a nap. Az idő, mint mindig, ellenségünk és barátunk.